

trebno, da se otrok nemščino nauči. Ni namen teh šol, da bi se slovenski otroci naučili slovenščine, marveč da se naučijo nemško. Ni se čuditi, da otroci, ki pridejo iz takih šol, ne znajo slovenski ne brati ne pisati.

Vse slovenske zahteve beb v steno.

Po plebiscitu je več krajnih šolskih svetov napravilo vloge na koroški deželni šolski svet ter zahtevalo, da se mora pri pouku v šoli slovenščina bolj upoštevati. Tudi starši šolobveznih otrok so napravili takšne vloge. Toda brez uspeha. Tako je n. pr. krajni šolski svet v Maločah (občina Bekštajn pri Beljaku) zahteval l. 1924, da se vpelje slovenščina kot učni predmet vsaj tri ure na teden kot obvezen predmet za vse slovenske otroke, in sicer pri dopolnilskem pouku. Šolska oblast pa je velikodušno dovolila, da se sme pouk slovenščine vršiti na teden 2 uri po popoldanskem pouku, ko so otroci že utrujeni in komaj čakajo, da bi šli domov. Toda tudi to ne obvezno za vse slovenske otroke, marveč samo za one, katerih starši za to posebej prosijo. Dejansko torej takšnih posebnih ur za pouk v slovenščini na celotnem Koroškem ni, ker so nemogoče. Namen šole je, da se otroci naučijo nemško: to mnenje vodi šolske oblasti in od njih nastavljen učiteljski, ki je ali nemške narodnosti ali pa je nemškutarsko. Duh, ki prešinja vso vzgojo, je strogo nemškonacionalen. Ubijati v slovenski mladini narodno zavest, vcepiti ji sovraštvo proti lastnemu narodu: to je naloga teh takozvanih dvojezičnih šol na Koroškem.

Resen memento za Nemce v naši državi.

Ali so nemški manjšinski politiki in nemški poslanci v naši državi zadovoljni s tem, da bo šola za Nemce v naši državi ustrojena in urejena po vzoru takozvanih dvojezičnih šol na Koroškem? Hvalisanje teh šol po nemških časnikih v naši državi in izjave nemških poslancev v Avstriji — besede poslanca Maierhoferja smo zgoraj navedli — nam dajejo pravo, da smemo stanje slovenske manjšine na Koroškem smatrati za merilo, po kojem naj se merijo pravice, ki pripadajo Nemcem v naši državi. Ako pa bi se to merilo v resnici uprabilo ter bi se nemški otroci v osnovnih šolah v naši državi vzgojevali tako, kakor se vzgojujejo slovenski otroci v koroških šolah, bodisi samonemških bodisi takozvanih dvojezičnih, koliko vika in krika bi bilo v nemškem Izraelu! Že sedaj so nemški poslanci in nemški manjšinski politiki naše države po nemških listih v inozemstvu zagnali velik hrup o krivicah, ki se baje godijo pri nas Nemcem v šoli. V Nemčiji se je začela organizirana agitacija proti naši državi radi tega, ker se pravice nemške manjšine pri nas baje prezirajo ter se Nemcem baje ne dajo niti tiste pravice, ki jim gre-

do po mednarodnih pogodbah. Namen je agitacije je prozoren: na našo državo naj bi se izvršil pritisk od zunaj, da bi se Nemcem dovolilo takšne pravice, ki se morajo z ozirom na stanje koroških Slovencev imenovati privilegiji (predprave). —

POLITIKNI RAZGOVORI

»Radecki pa na konj sedi, pa sabljico v rokah drži«, tako je prišel naš šaljivec k razgovoru naših starih znancev.

»No, kaj pa je, da tako poješ, ga je vprašal župan.

»Kaj? Ali ne veste, da je sedaj v Zagrebu — general za velikega župana?«

»Bom pa jaz povedal, zakaj se je to zgodilo«, je povzel besedo gospodar. »Še nismo pozabili, ko je Radič zahteval svoj čas, da naj bo celo ministrski predsednik — general. Ni še dolgo tega, komaj nekaj tednov, ko so to zahtevo v Zagrebu spet ponavljali, ker se hočejo na ta način iznebiti našega dr. Korošca. Seveda se jim to ne bo tako gladko posrečilo, ker ima sedaj dr. Korošec velik vpliv v Beogradu, pa če je v vladi ali ne. Da je torej do tega prišlo, ni kriv dr. Korošec, pa ne SLS, krivi so sami, ki so na dan 1. decembra celo vojsko začeli prav po pobalipsko zmerjati. Kakor se kdo obnaša, tako se pač z njim tudi ravna. To še naj izkušajo tudi Hrvati, bolj reče no le Zagrebčani, ker narod sam pri tem ni prizadet ne na krivdi in ne pri upravi. Mi smo bili in smo vedno zoper umešavanje vojske v politiko. Toda radičevski najeti kričarji v Zagrebu, katerim pomagajo plačani komunisti, so potegnili vojsko v politiko, ker so jo začeli izzivati in napadati. To so hoteli, to so tudi dosegli, pa naj sedaj vpijejo kakor hočejo, sami naj jedo juho, pa tako toplo, kakor so si jo skuhal.«

»Ali je to za trajno?« je vprašal občinski tajnik in je že mislil, da bo

Nemški poslanci in nemški manjšinski politiki pa naj ne pozabijo, da so naše oči stalno obrnjene na koroške Slovence. Njihovo stanje v narodnem oziru je in ostane merilo za izpolnjenje zahtev Nemcev v naši državi.

za naprej moral vedno v pozoru stati, kadar bo na glavarstvu.

»Za trajno ni nobena stvar na svetu, najmanj pa seveda takle odlok, kakor je ta, da je namestnik velikega župana v Zagrebu — general. Gotovo je, da tebi ne bo treba stati v pozoru, prav pa je, da kričarji v Zagrebu enkrat stopijo v pozor in da dobijo, kar jim gre! Kdo pa bo vedno poslušal njihovo otročje čvekanje, ki ni vredno resnega politika.«

»Pa sta Maček in Pribečević s temi čenčarji v zvezi?«

»Seveda sta! Na videz se lepa delata, pa se bo že izkazalo, kdo jih je najel in plačal, ker naroda samega ni bilo pri tistih neumnostih, le neuka mladina, študenti in ženske.«

»Jaz bi pa Mačku dal vetra in Pribečeviću malo tiste ječe, v katero je on svojčas vtaknil Radiča«, tako je modroval šaljivec.

»Imaš prav«, je dejal gospodar, »to tudi res zasluži. Takrat ni bilo nič hudega, ko ni bil kak general namestnik velikega župana v Zagrebu, ampak je tajnik Pribečevićeve stranke bil pravzaprav veliki župan. Če je tedaj bilo vse to v redu, mora danes biti to še bolj, ker je bolj potrebno kot tedaj.«

»Jaz se pa nič ne bojim teh Hrvatov«, je dejal šaljivec. »Oni vse hitro pozabijo, ko so pozabili, kako jih je Pribečević svoj čas batinal, danes je pa njihov največji prijatelj. Prijateljstvo Zagreba najbrže na ta način pridobiš, da nad njimi batino vrstiš, kakor je to delal Pribečević, največji prijatelj Hrvatov.«

»Ti imaš pa zloben jezik«, ga je za vrnil župan.

»Naj bo, glavno je, da je res in to je«, je zaključil šaljivec tokratni razgovor.

POLITIKA

V NAŠI DRŽAVI.

Posledica zagrebških demonstracij. Na narodni praznik dne 1. decembra so v Zagrebu prav lahkomišelnost demonstrirali. Toda to pot ne več zoper vlado, ne zoper Beograd in Srbe, ampak zoper državo. Opazilo se je, da so sodelovali komunisti in Madžari, ki so namenoma povzročili nastop zoper armado. Dokler se ni vedelo, da voditelja opozicije Maček in Pribečević stojita za temi kričarji, se na to na dosti dalo. Ko pa sta drugi dan objavila svoje izjave, je bilo treba računati s tem, da so voditelji hrvaškega naroda ravno tako lahko mišelnosti kot študenti ali pa hudobni kot komunisti ali Madžari. Vlada je

sedaj posebno še na zahtevo najvišjih krogov morala takej poseči vmes. Za velikega župana v Zagrebu je bil imenovan polkovnik Maksimović, za poveljnika savske divizije pa Tomič. Seveda je ta odločen nastop vlade presenetil Zagreb. To, da sedaj razni hrvaški politiki izjavljajo, da tega ne priznajo, kaže še posebej njihovo neresnost.

Davidović v ognju. Ko je Davidović izvedel, da je njegov pristaš Zrellec, dosedanji zagrebški veliki župan vpokojen in je na njegovo mesto prišel polkovnik Maksimović, je bil seveda slabe volje, kar je tudi pokazal. Opozicija pozna njegovo slabost in jo je hotela takoj izrabiti. Kakor vse, se je tudi to opoziciji ponesrečilo.

Šolski zakon se nadalje razpravlja. Kakšen zakonski osnutek so nam pripravile prejšnje vlade, se